

K t
3387/1

1

821.163.6-293.7

120170006

COBISS •

TO SO ZOBJE DIVJE ŽENE

(TV film)

TO SO ZOBJE DIVJE ŽENE

Gregor

Ana

Vojc

Geronimo

Gospa Hafner

Gospod Hafner

Gospa Marica

Deček

Pošvedranka

Pošvedranec

Franta

Jože

De Gaulle

Milan Prijatelj – Štangi

Longa

Gostilničar

Miha }
Franc } njegovi
Borut } bratje

Prvi mož (Lojze)

Drugi mož (Božidar Pajek)

Milica, slikarka

Miha, njen mož

Debela deklica

Mamka, starka

Medvedov ata

Margareta, v opravi hčerke Hajleja Selassija

Šepetalka

Šofer/fotograf

Vojak, Anin fant

DAN

GREGOR, 25 let, oblečen po zadnji modi, in ANA, 23 let, s tetovažo na rami, prideta na peščeno dvorišče za Festivalno dvorano. Tu je parkiran avtodom, preurejen iz manjšega avtobusa. GREGOR potrka po šipi. Iz za zaves se prikaže roka in s kazalcem pokaže proti zadnjemu delu avtobusa.

ANA: A to je on?

GREGOR: Ja.

Gresta do zadnjega dela avtodoma in izgineta v notranjosti. VOJC sedi v domači halji za mizico in pije kavo ter kadi. Ne kaže jih več kot 33 let.

VOJC: Usedita se. Bosta whisky?

ANA: Ne, hvala.

GREGOR: Zgodaj je še.

Onadva se usedeta, VOJC si natoči whisky.

VOJC: Bom pa sam. Jaz sem palček, pod koreninami živim in se nikogar ne bojim ...

ANA in GREGOR se smejeta, ANA bolj začudeno kot ne, GREGOR pa že navdušeno.

GREGOR: Natoči še meni, Vojc, premislil sem si.

VOJC: Pravilno, palček, pod koreninami živiš in se nikogar ne bojiš, pa še punco si pripeljal s sabo.

V tistem trenutku se zasliši, kako nekdo odpre vrata šoferske kabine, se usede za volan in zaloputne vrata, ter takoj zatem vžge motor. Avtodom spelje.

ANA: Kdo pa vozi?

VOJC: Geronimo.

ANA: Kdo je to?

VOJC: V Kinoteki sem gledal film Geronimo, zato mu pravim Geronimo, drugače je zame isti kot vidva, povabil sem ga k sodelovanju.

ANA: Saj jaz še nisem rekla, da bom sodelovala.

VOJC: Potem se boš pa peljala.

Avtodom spelje s peščenega dvorišča na bližnjo cesto. V kabini vidimo GERONIMA, 53 let, ki obrača volan. GERONIMO ni ravno indijanski poglavar, daleč od tega pa tudi ne. In zdaj se v ritmu neznanega domačega ansambla zasliši pesem, ki skozi vetrobransko steklo hiti po Slovenski cesti, mimo Bavarskega dvora, mimo Name in naprej.

PESEM: Geronimo, Geronimo, si za dobrodelno akcijo?
Malo delo, dobro delo, dobro je nadrobno, mar ne, Geronimo?

Avtodom pelje ob reki, pod hribi, skoraj na vsakem hribu je cerkvica.

PESEM: Vozi avto, vozi avto!
Avto, delo, dom, Geronimo – akcija,
Geronimo, transakcija.
Plin dodaj, plin odzemi.
Vozi avto, vozi avto!
Dobrodelna akcija, tvoja transakcija.

Avtodom vozi po prašni podeželski cesti in se ustavi pred tipično srednje bogato hišo.

PESEM: Ustavi avto, ustavi avto, minute so za akcijo, minute za transakcijo.

GREGOR in VOJC prineseta in privlečeta iz avtodoma sobno kolo, ANA stopa zraven, s knjižico v roki, iz šoferske kabine se prikaže GERONIMO. Tedaj se odprejo hišna vrata in na pragu z rokami sklenjenimi na prsih obstane šestdesetletna GOSPA.

GOSPA: A je to mogoče? A je to res? Sobno kolo ste mi prinesli?

VOJC: Sobno kolo je vaše, gospa!

GOSPA: Pa mi ja niste tudi Ptičke brez gnezda prinesli?

ANA: Jaz jih imam!

GOSPA: Ptički brez gnezda! Ne veste, kakšno veselje ste mi naredili!

VOJC: Z ilustracijami Hinka Smrekarja!

GOSPA: Ne, a res?

Vsi skupaj izginejo v hiši.
V največji sobi hiše sedijo vsi naštetih, za veliko okroglo mizo, zraven je še sumničavi SOPROG.

GOSPA: Tu nekje mora biti tisti prizor, ko imajo veselico v Ljubljani, kaj pa vem kje, po moje nekje v Trnovem, in Stanko govori s tistim milim, spakljivo razvlečenim glasom ljubljanskih srajc ...

SOPROG: Čakajte, ampak ni mi jasno, vi ste uslužbenci neke dobrodelne organizacije, ali kako?

VOJC: Gospod Hafner, takole je; gledal sem televizijo, na sporedu je bila oddaja o pomoči, ki jo strokovnjak nudi ljudem, ki se ne razumejo. Strokovnjak je pomagal očetu in hčeri, ki se nista razumela. Zraven sem bral Delo in dom in prebral, da si vaša gospa želi Ptičke brez gnezda in sobno kolo.

SOPROG: Boste še en šnopček, gospod Vojc?

VOJC: Ja, prosim.

GERONIMO: Gospod Hafner, tudi jaz se toplo priporočam. Gospa, vam je všeč Kocmur?

GOSPA: Kocmur je krasen!

SOPROG: Mladina pa ne bo?

GREGOR: Ne, hvala lepa.

ANA: Jaz pa bom.

SOPROG: Tako se govori, dekle!

VOJC: Na zdravje!

VSI: Na zdravje!

VOJC: In, sem rekel, zakaj pa ne bi pomagal? Sobno kolo sem kupil za majhen denar preko Salomonovega oglasnika, Ptičke brez gnezda pa sem našel v antikvariatu.

SOPROG: Ta denar vam bom povrnil.

VOJC: Ne morete, ker gre za darilo. To je moja investicija. Tisti strokovnjak je lepo rekel, če nekaj daš, boš nekaj tudi dobil, to je vse, kar vem.

Na vrtu, z nekaj dragocenimi eksotičnimi drevesi, poleg klopce stojita GERONIMO in GOSPA, v ozadju vidimo ANO in GREGORJA, še dlje stojita VOJC IN SOPROG, očitno vsi v pogovoru.

GERONIMO: Vojc je krasen dečko,
gospa, res.

GOSPA: Saj ste vi tudi, saj ste bili šofer.

GERONIMO: Gospa, samo nekaj vam povem,
Vojc je umetnik tretjega tisočletja. Jaz igram
električno kitaro, veste.

VOJC in SOPROG stojita ob
košatem drevesu, za njima se do obzorja
širi zelena gričevnata pokrajina.

VOJC: Vsi resničnostni showi so pri nas
narejeni po licenci, zakaj se potem ne bi
ravnali po nasvetih psihologov iz tujih
resničnostnih showov?

SOPROG: Upam, da me ne snemate s
skrito kamero?

VOJC: Jasno, da ne, ampak –

SOPROG: Zakaj pa potem to delate?
(Pavza.)

VOJC: Družbo bi rad imel.

SOPROG: Deli in vladaj?

GREGOR in ANA zamišljeno stojita
ob vrtni lopi, v ozadju vidimo
GERONIMA, ki pred GOSPO igra na
namišljeno kitaro.

ANA: Blazno mi je vseč ta tip.

GREGOR: Vojc?

ANA: Ne, Geronimo.

GREGOR: Geronimo ti je vseč?

ANA: Mhm.

Notranjost avtodoma med vožnjo.
GERONIMO igra na akustično kitaro
in se ne zmeni za odpor, ki se kaže na
GREGORJEVEM obrazu.

GERONIMO: Geronimo, Geronimo,
pozvonimo, pozvonimo, akcija, akcija,
transakcija, transakcija!

ANA in VOJC v kabini avtodoma.
Šofira VOJC. ANA lista po svežnju
skupaj spetih listov.

VOJC: To je evropska pobuda, umetnost je
rešitev za brezposelnega človeka. Zato lahko
nekdo igra na kitaro, lahko igra s solzami v
očeh, ganjen je, in to je tisto, kar potrebujemo,
zalet, francoski vlak, joie de vivre in raison
d' être.

ANA: Ampak koliko oseb pa je v tej tvoji
drami, Kralj, Peter Šesti, vojvoda Pavle,
kraljev stric in protektor, tri, štiri, pet, šest,
ogromno oseb je, gospod Rat, Luka Leskošek,
Boris Kidrič, Johnny Kützmiller, kaj je to?

VOJC: V bistvu je to dvajseto stoletje.

ANA: In ti zdaj hodiš naokrog in iščeš
naturščike za svojo dramo?

VOJC: Saj je nisem jaz napisal.

ANA: In gospe Hafner si dal sobno kolo in
Ptičke brez gnezda zato, da bo igrala v tvoji
drami?

VOJC: Dal sem sobno kolo od srca, seveda,
rad bi videl gospo Hafnerjevo na odru, pa tudi
gospoda Hafnerja bi rad videl v akciji. To
lahko urediš ti, kot tajnica režije.

ANA: O, a zdaj sem pa že tajnica režije?

ANA se iz veže vzpenja po stopnicah. Spodaj v veži DEČEK brca žogo ob steno, z glavo, z nogo, ustavlja jo s prsmi, dokler se mu žoga ne izmakne. Potem začne znova. ANA pozvoni pri nekih vratih. Vrata se odprejo in pojavi se MARICA, gospa pri petdesetih.

ANA: Gospa, dober dan, jaz sem Ana, marelične koščice sem vam prinesla.

MARICA: Koščice ste mi prinesli?
A v tej škatli? A lahko pogledam?
(Pogleda v škatlo.)
Ja, krasno, ja, hvala lepa, prosim stopite naprej.

Stanovanje gospe MARICE je kot nekakšna inštalacija, to je mreža iz mareličnih koščic, pozlačenih, posrebrenih, vseh barv.

ANA: Dnevnica je sto evrov.

MARICA: Sto evrov? A za scenografijo?

Skozi obokana hišna vrata stopijo na povsem pusto malomestno ulico ANA, MARICA in DEČEK, z žogo v roki.

MARICA: Ne boš vzela žoge s sabo?!

DEČEK: Žogo bom vzela s sabo!

Tedaj izza vogala na vrhu ulice prikoraka 385 statistov v Murinih konfekcijskih oblekah, s transparenti, 365 DELOVNIH MEST! CELO 385! ŽIVELA DRAGOMIR in TONČKA!

STATISTI: Mini džob imamo in se kar tako ne damo.

ANA pospremi MARICO in DEČKA
 zadaj v avtodomu, potem se vrne v
 šofersko kabino, poleg VOJCA.
 Statisti ves ta čas korakajo. VOJC gleda
 v vzvratnem ogledalu, kako se bližajo in
 obstanejo tik ob avtodomu, ter korakajo
 na mestu. VOJC počasi spelje, statisti se
 spet poženejo v hojo in enakomerno sledijo
 vožnji avtodoma. Avtodom izgine za
 vogalom. Množica mu sledi.
 Avtodom zavije v sosednjo malomestno
 ulico. Množica hodi za njim v tišini. Ob
 pločniku je druga za drugo postavljenih več
 stojnic, za katerimi stojijo prodajalci.

PRODAJALKA: Rabljeno staro uro prodam,
 ampak še zmeraj dela.

PRODAJALEC: Kiselo, veselo, kiselo, veselo!

Avtodom pripelje pred odprta obokana
 vrata gostilne. Pred gostilno stojita, pod
 sončnikom ob okrogli mizici na dolgi nogi,
 POŠVEDRANEC in POŠVEDRANKA.
 On v oguljenem balonarju, z zamaščenimi
 rokavi, ona razmazana pod očmi in v
 zarolanih štumfkah.

POŠVEDRANEC: Mene se drži, pa boš zmeraj
 nobel.

Avtodom pripelje pred nekdanji Zadružni
 dom. Iz avtodoma izstopijo ANA, VOJC,
 nato še GERONIMO, GREGOR, MARICA
 in DEČEK. Takrat se jim statisti čisto
 približajo, tako, da jim dihajo za ovratnik.
 Iz Zadružnega doma priteče FRANTA, 43 let.

FRANTA: Vojc, hvala Bogu, da si prišel,
 Hajla Selasija ni!

VOJC: A ga ni doma?

FRANTA: Ne, ni ga.

VOJC: Ja, jaz ne vem, ti si režiser ... Zato pa sem ti pripeljal scenografko, Franta, čuda ustvarja iz mareličnih koščic, gospa Marica, to je naš režiser, Franta.

MARICA: Me veseli, Marica.

FRANTA: Franta, me veseli, seveda.

VOJC: Franta, to je Ana. Tvoja tajnica bo.

FRANTA: O, tajnico bom imel!

VOJC: Gregor, a bi mogoče ti rad bil Hajle Selasije?

GREGOR: Ne, jaz ... bi ...

GERONIMO: Hajla Selasija rabiš? Čakaj malo ...
(Naredi trobljo iz dlani.)
Jože!

JOŽE: (iz sredine množice). Ja, kaj je?

GERONIMO: A prideš malo sem?

JOŽE se prerine iz množice, ki se pred njim razmika.

GERONIMO: Jože, a si srečal Hajla Selasija na Bledu?

JOŽE: Ja, to je pa res, ja, kot pionirček sem ga srečal. Skupaj s Titom sta –

FRANTA: Gremo noter, Jože, ti boš Hajle Selasije!

FRANTA prime JOŽETA za ramo in ga odvede v Zadržni dom, ANA, VOJC, MARICA, GERONIMO in GREGOR jim sledijo.

Razsvetljen oder Zadružnega doma.
 Naturščike, ki nastopajo, poimenujemo
 po osebah iz drame. Iz gozda pridejo
 CHARLES de GAULLE s svojimi častniki,
 nato Hajle Selasije, ki ga igra Jože, in drugi.
 Med njimi hodi ŠEPETALKA, s tekstom v
 roki.

De GAULLE: O, Mars, kako muhasto deliš
 srečo! Ni dolgo tega, kar sem ves poklapan
 taval po Londonu, zdaj pa vesel in navdušen
 sredi Kočevskega gozda tepem Nemce na
 vsakem koraku, edini svoboden na ozemlju
 Evrope!

GERONIMO se skloni k ANI in ji
 polglasno govori na uho. Za njima
 publika, vrsta za vrsto statistov v
 Murinih konfekcijskih oblekah.

GERONIMO: To je De Gaulle, a ni prima?

ANA: To je De Gaulle?

GERONIMO: Jasno, v kostumu bo še boljši.

Tedaj plane iz zakulisja ŠTANGI, 61 let,
 popolnoma pijan in ob pogledu na zbrano
 publiko še bolj ponori.

ŠTANGI: Štop, lampa, ne, fertik, štop, lampa.
 Ustavite vse! A sem jaz direktor?! Kje je
 Vojc? Vojc, a sem jaz direktor?! Vaja je do
 nadaljnjega prekinjena! A sem jaz direktor,
 a je Longa direktor, jebemu nanule!?

VOJC takoj stopi iz parterja na oder.

VOJC: Štangi, a smo rekli,
človek ne jezi se?

ŠTANGI: Jaz nisem Martinek Spak!

VOJC: Jasno, da nisi, Štangi, kdo ti je to
rekel?

ŠTANGI: Longa!

VOJC: Pridi, greva v direkcijo, Štangi, se
bova v miru pogovorila.

VOJC odpelje ŠTANGIJA v zakulisje.
GERONIMO prime ANO za roko in jo
potegne na oder.

GERONIMO: To moraš videti, tega ne smeva
zamuditi!

Stečeta po prstih v zakulisje.
Na oder se povzpne FRANTA in kot
dirigent zamahne z rokama.

FRANTA: A ste za to, da imamo malico?

Splošno navdušenje med publiko.
GERONIMO in ANA stopata po prstih
po hodniku Zadružnega doma, ANI se to
zdi zabavno, in prideta do na pol odprtih
vrat, za katerimi se sliši govorjenje. Na
vratih je s selotejpom prilepljen list A-4
formata. GERONIMO med pritajenim
smehom s prstom opozori ANO na napis.

NAPIS: Milan Prijatelj – Štangi. Direktor
Podpis:

ANA in GERONIMO prideta v direkcijo. To je povsem gola soba. Ob steni stoji masivna pisalna miza. Na mizi sta dve prazni steklenici piva in nič drugega. Na fotelju za mizo sedi ŠTANGI. Na mizi sedi VOJC.

ŠTANGI: O, živjo.

GERONIMO: Živjo, Štangi, kaj pa je, a imata spet probleme z Longo?

ŠTANGI: Longa naj gre v ...

Tedaj se odprejo vrata kopalnice in ven se prikaže LONGA, 63 let, sivolas dolgolasec.

LONGA: Kam naj grem?!

Neprijetna tišina.

VOJC: Človek ne jezi se igramo v osnovi, to stalno ponavljam.

LONGA: Vojc, prosim te, oglej si v kakšnih pogojih jaz delam, jaz imam pisarno v kopalnici!

VOJC: Vem, Longa, videl sem, ogledal sem si že prej. Jaz ti predlagam, da se nič ne sekiraš, gremo v gostilno, pa se bomo tam pogovorili, najboljšo, da nekaj pojémo.

GERONIMO: Najboljšo, da nekaj pojémo!

Trg pred gostilno. Prinesli so in še prinašajo stole in mize, nekaj statistov že je, med njimi JOŽE. GERONIMO, ŠTANGI, LONGA, ANA in VOJC prihajajo. Ko jih zagleda JOŽETOV SOSED, jim pomaha.

JOŽETOV SOSED: Naš Jože pa je zdaj povišan!

GERONIMO: Bravo Jože, bravo, Jože!

VOJC: Bravo, Jože, bravo, Jože, dober si.

Pridejo v gostilno. Ob šanku je vse nabasano, za mizami že vsi jejo. Iz radijskega aparata se sliši muzika. GOSTILNČAR hlastno stopi k VOJCU.

GOSTILNIČAR: Jaz bi se vam rad še enkrat zahvalil, gospod Vojc, veliko ste naredili za nas.

VOJC: Prosim, v veselje mi je.

GOSTILNIČAR: A greste raje na vrt, tam lahko kadite?

LONGA: Gremo na teraso.

ŠTANGI: Evo, Longa, tako ti govoriš, gremo na teraso, terase ni, vrt je!

GOSTILNIČAR jih popelje na vrt, ki je poln statistov, vsi jejo. ANA, GERONIMO, VOJC, ŠTANGI in LONGA se usedejo za svojo mizo.

GOSTILNIČAR: Priporočam pečenko z repo ali pa joto.

VOJC: Kaj boš ti, Ana?

ANA: Joto bom.

VOJC: Jaz bom pečenko z repo.

GERONIMO: Pečenica z repo!

LONGA: Eno joto in sedem kosov kruha.

Vsi se začnejo smejati.

LONGA: Nič ne bom jedel, en vriski mi dajte!

ŠTANGI: Dva vriskija!

GOSTILNIČAR: Dvakrat vriski, seveda. Gospod Vojc, kaj boste, imamo domače rdeče, belo ...

VOJC: Pol litra vode iz pipe.

GOSTILNIČAR: Gospodična?

ANA: Radensko.

Tedaj priskoči GOSTILNIČARJEV brat MIHA, ki je že ves ta čas v predpasniku švigal med mizami in skupaj s še dvema bratoma, FRANCEM in BORUTOM, stregel ljudem.

MIHA: Karli, začeli bomo.

GOSTILNIČAR: Ja, takoj.

KVARTET bratov se kar v predpasnikih požene na oder, dva zgrabita za kitari, tretji se usede za klaviature in četrti se usede za bobne.

KVARTET: She is disco ...
Di, aj, es, i o, she is disco ...
Desirable ... itd.

GERONIMO in ANA se začneta spogledovati. GERONIMO ji polglasno poje na uho, ANA se smeje z žarečimi očmi.

GERONIMO: She is disco ... Desirable ...

VOJC reže pečenico in mirno žveči ter kdaj pa kdaj pogleda GERONIMA in ANO. ŠTANGI kadi in razlaga LONGI, ki hlastno nosi z žlico joto v usta.

ŠTANGI: Longa, jebemti, jaz moram kot direktor imeti svojo pisarno.

LONGA: A jaz pa nisem direktor?

ŠTANGI: Ti si tehnični direktor.

LONGA: Če sem tehnični, potem ne morem imet pisarne v kopalnici!

KVARTET bratov zagnano muzicira. Vrt pod kostanji in množica statistov za mizami.

ANA in GERONIMO hodita mimo teniškega igrišča, na katerem dva starejša zakonska para igrata deble. Na razdalji petih korakov hodi za ANO in GERONIMOM skupina 58-ih statistov.

GERONIMO: To je vse Vojc zrihtal, veš. To je vse Vojc zrihtal, tu prej ni bilo teniškega igrišča.

ANA: A si od tukaj?

GERONIMO: Iz sosednje vasi. Hecam se. Že en kar lep čas sem pri tem projektu, ja.

ANA: Kakšen projekt pa je to?

GERONIMO: To Vojc ve. Vojc je iz Bruslja, veš?

ANA: Iz katerega Bruslja?

Pridejo do reke. Hodijo ob reki, ki se leskeče v soncu, na čelu ANA in GERONIMO, za njima, na razdalji petih korakov – 58 statistov. GERONIMO obstane ob drevesu, s katerega visi čvrsta veja.

GERONIMO: Jebemti, saj veš, kje je Bruselj? Že najmanj desetkrat je šel v Bruselj, odkar sem tukaj.

GERONIMO: No, to je ta veja. Ti se z rokama zagrabiš za vejo, jaz pa te držim za gležnje.

ANA: In to si videl v pornografskem filmu?

GERONIMO: Jaz sem navaden moški, moje ideje so preproste.

ANA: Ja, ampak, a boš zmogel, mislim, a bova oba zmogla?

GERONIMO: Veš kaj, narediva vajo.

ANA: Všeč si mi, Geronimo, ampak mi boš dal petdeset evrov, veš?

GERONIMO: Trideset.

ANA: Niti petdeset evrov nimaš?

Čez most nad reko pelje proti mestecu bela limuzina. V njej sta dva temno oblečena štiridesetletna moža, z belima srajčnima ovratnikoma, v kravatah.

PRVI MOŽ: Kako pa veš, da je tukaj?

DRUGI MOŽ: Eno informacijo sem dobil.

PRVI MOŽ: Od koga?

DRUGI MOŽ: Ti samo šofiraj, Lojze.

PRVI MOŽ: Misliš, da bo dal podpis?

DRUGI MOŽ: To je najin cilj, njegov podpis, zapomni si to, Lojze.

VOJC, ŠTANGI in LONGA stojijo ob oknu gostilne, s katerega se vidi na trg, kjer za mizami sedijo statisti in jejo in pijejo. Tudi VOJC, ŠTANGI in LONGA imajo kozarce z vinom v rokah.

VOJC: Razumeš, Štangi, jaz sem bil prej na Ministrstvu za kulturo, še prej pa na radiu, ukvarjal pa sem se tudi s problematiko amaterskih gledališč ...

VOJC zagleda PRVEGA in DRUGEGA moža v limuzini, ki se ustavi na trgu pred mizami. PRVI in DRUGI MOŽ izstopita.

VOJC: Štangi, Longa, zdaj me pa poslušajta. A vidita tista dva tipa? Iz limuzine sta prišla. Ta dva iščeta mene. Zdaj vaju prosim, Štangi, Longa, ne jima povedat, kje sem, a je prav? Ne povejta jima, kje sem!

VOJC se zrine med pivci za šankom in izgine skozi vrata, ki peljejo na vrt. LONGA in ŠTANGI osupla strmita za njim. Spet pogledata skozi okno in vidita PRVEGA in DRUGEGA MOŽA v pogovoru z JOŽETOM, ki že vstaja od mize.

Okrogla soba v običajni trški hiši, spremenjena v galerijo. Po vseh stenah visijo slike lokalne slikarke. SLIKARKA, GERONIMO in ANA počasi hodijo od akvarela do akvarela na stenah. 58 statistov, eden za drugim v skoraj pravilnih časovnih razmakih, hodi v krogu od slike do slike in daje polglasne komentarje.

SLIKARKA: Slikala sem pionirske proslave, nogometne tekme, vse, kar se je pri nas dogajalo, še lunapark sem naslikala, ko je prišel k nam.

STATIST ENA: Ta mi je všeč.

GERONIMO: Umetnost lahko reši svet, to mi je Vojc povedal. Nietzsche je to rekel.

ANA: Nietzsche, kdo je že to?

GERONIMO: Ne vem.

STATIST DVE: Ta je prima.

GERONIMO: En Nemec, se mi zdi.

STATIST TRI: To je vse gospa Milica naslikala.

STATIST ŠTIRI: Vem, ja.

SLIKARKA: Gospod Vojc mi je priskrbel sredstva, pa sem odprla galerijo. Zdaj pa spet slikam.

STATIST PET: Meni je pa tale všeč, ta je dobra.

STATIST ŠEST: Ja, res, ta je pa res lepa.

Pristopi MIHA, SLIKARKIN mož. Na širokem usnjenem pasu ima pritrjeno notno stojalo, na katerem leži knjiga.

MIHA: Poglej, Milica, kaj sem ustvaril! To je za našo šepetalko, veste.

SLIKARKA: Ja, krasno, Miha! Ona bo s tem lahko hodila naokrog in brala?

MIHA: To je vse iz aluminija. Ona lahko čisto sproščeno hodi naokrog med igralci, na primer takole, in šepeta: Kidričeve, Kardeljeve in Cankarjeve gorile, vi pravite, da sem len, ker sem južnjak in tako naprej, na glavi pa bo imela lučko! Lučko ji bom naredil, da bo lahko brala v temi!

SLIKARKA: Ja, prima, Miha.

STATIST SEDEM: Ta je zame lepa!

ANA: Ampak, zakaj to ni drama iz enaindvajsetega stoletja, Geronimo? Mene te borbe iz dvajsetega stoletja ne zanimajo, oprosti.

MIHA: O, gospodična, to ni drama, to je komedija. To komedijo je napisal gospod Ribič, naj počiva v miru.

STATIST OSEM: Ta je dobra!

V gostilni za šankom stojijo PRVI MOŽ, JOŽE in DRUGI MOŽ. V ozadju ob oknu vidimo ŠTANGIJA in LONGO, ki srepita vanje.

DRUGI MOŽ: Avtodom ima? In, kaj, živi v avtodomu?

JOŽE: Mene noter še ni povabil, ampak, pravijo, da ima vse, televizijo, štedilnik, hladilnik, več postelj ...

PRVI MOŽ: Kaj, v avtodomu spi?! Ja, Kje ga bova pa našla? A ga bova iskala v gozdu? To nima več smisla!

DRUGI MOŽ: Lojze, mir daj. Bomo še enega, Jože? Gospa, še tri whyskije, prosim!

Naglo pristopita ŠTANGI in LONGA.

ŠTANGI: Dober večer, a Vojca iščete?

DRUGI MOŽ: Ja, res, mogoče veste, kje bi ga lahko dobil?

ŠTANGI: Ja, v Bruselj je šel že spet.

DRUGI MOŽ: Ta gospod pravi, da je bil še maloprej tu?

LONGA: A sta od govermenta?

ŠTANGI: Nehaj, Longa.

PRVI MOŽ: Moment, takoj se bom legitimiral ...

DRUGI MOŽ: Čakaj, Lojze. Veste, midva bi od Vojca rada en sam podpis, nič drugega ne rabiva, brž ko dobiva podpis, naju že ni več in vsi skupaj se lahko mirno zabavate naprej.

LONGA: Mi se nič ne zabavamo, mi smo vsi polno zaposleni. Štangi je direktor, jaz sem pa tehnični; Longa, me veseli.

DRUGI MOŽ: Božidar Pajek, me veseli.

Za mizo pod kostanji sedita ob balinišču ANA in GERONIMO. NATAKARICA jima je ravno prinesla dve kokti in odšla. Na balinarski stezi v dvojicah balinajo štirje upokojenci, trije stojijo za ograjo in opazujejo igro.

GERONIMO: A ni to lepo? Gospa je postregla in ima zaposlitev, pa še nekaj evrov ji v žep pade, upokojenci so veseli ...

ANA: In to je že spet Vojčev projekt?

GERONIMO: Samo obudil je, kar je že nekoč tukaj bilo!

ANA: Mislim, Vojc je investitor?

GERONIMO: Njegovo podjetje verjetno.

ANA: Katero?

GERONIMO: To mi pa lahko takoj
verjameš, da me niti najmanj ne zanima.

Kletna dvorana. Vse v poltemi. Na odru
nekaj mladih sredi vaje. Trije sedijo na
stolih, eden stoji poleg najmanj meter
velike zobne proteze, ki jo skriti mehanizem
poganja, da zgornja proteza enakomerno
tolče ob spodnjo. REŽISER jezno hodi po
odru in razlaga.

REŽISER: Ta kitajski učitelj borilnih
veščin je tolkel s pestjo ob zid, tolkel je
s pestjo ob železo, zato, da si učvrsti pest.
In to bi jaz rad od vas!

ŠTANGI, LONGA, PRVI MOŽ in
DRUGI MOŽ stojijo ob na pol odprtih
vratih in z velikim zanimanjem polglasno
komentirajo dogajanje na odru.

ŠTANGI: To je nekaj takega kot naša
mala ljubljanska drama. Če bi prišla malo
prej, bi lahko videla vajo na našem velikem
odru, tisto je naša velika ljubljanska
drama.

DRUGI MOŽ: Jaz sem navdušen, res, to je
odlično, res, jaz sem navdušen. Kaj pa
igrate na velikem odru?

ŠTANGI: Himnično komedijo!

DRUGI MOŽ: Himnično komedijo?

ŠTANGI: To je napisal naš pokojni gospod
Ribič, duša našega kraja!

REŽISER (v offu): Štangi, se opravičujem,
vajo imamo!

ŠTANGI: Jasno, jasno, sorry, sorry, (Prvemumu možu) a gremo še balinišče pogledat?

DRUGI MOŽ, PRVI MOŽ, LONGA, ŠTANGI pridejo iz velikega poslopja in obstanejo na cesti. Ves čas njihovega pogovora hodijo mimo po pločniku statisti, po dva ali trije skupaj, očitno predstavljajo gnečo na mestni ulici.

LONGA: To so zobje divje žene!

DRUGI MOŽ: To je naslov predstave - To so zobje divje žene?

ŠTANGI: To so zobje divje žene, a ni dober naslov?

PRVI MOŽ: To so zobje divje žene je krasen naslov, nič ne rečem, ampak mogoče bi bil še boljši naslov Vlečemo se za jajca?

LONGA: Kdo se vleče za jajca?

PRVI MOŽ: A mi lahko kdo od vaju pove, kje je Vojc? Midva z Božidarjem sva njegova kolega iz službe, midva mu nič nočeva, samo njegov podpis bi rada.

Iz gruče statistov pristopi k njim GREGOR.

GREGOR: Živjo, Štangi, Vojca iščem, po mobiju je nedosegljiv, Franta ga išče, zanima ga, če bo zvečer generalka.

STATIST ENA z razširjenimi rokami ustavi STATISTA DVE in TRI sredi gibanja.

STATIST ENA: Fantje, a gremo gledat To so zobje divje žene?

STATIST DVE: Saj ne moreš na vajo?

STATIST ENA: Kaj da ne? Režiser mi je rekel, naj pridem, kadar hočem, in čim več ljudi naj pripeljem s sabo!

STATIST TRI: Ja, potem pa gremo!

Zdrenjajo se mimo ŠTANGIJA,
GREGORJA, LONGE, PRVEGA in
DRUGEGA MOŽA, v kletno dvorano.
Iz gruče mimo hodečih statistov pristopita
GERONIMO in ANA.

GERONIMO: O, živjo, Štangi, živjo,
Longa, a gresta na To so zobje divje žene?

DRUGI MOŽ: O, dober dan, mi smo že bili
na vaji, a mogoče vi veste, kje bi lahko
Vojca dobil? To so zobje divje žene je
krasna predstava, jaz sem resnično
navdušen, kaj vse je Vojc omogočil ljudem!

Ves ta čas, ko DRUGI MOŽ govori,
daje ŠTANGI za njegovim hrbtom
znamenja GERONIMU naj bo tiho.

GERONIMO: Kaj je zdaj, Štangi, kakšna
skrivna znamenja so zdaj to?
Moje ime je Geronimo, saj se lahko tikava?

DRUGI MOŽ: Seveda, jasno, Božo,
me veseli, prima, da si prišel.

PRVI MOŽ: Jaz sem pa Lojze.

GERONIMO: A gremo v šahovski klub?

DRUGI MOŽ: Super! Gremo v šahovski
klub!

Šahovski klub predstavljajo mize, postavljene v mestnem parku, za nekaterimi sedijo šahisti, po dva in dva in eden nasproti drugemu, nekatere mize so prazne, šahovske table in figure samevajo. GERONIMO, ANA, GREGOR, PRVI in DRUGI MOŽ sedijo za mizo pred leseno lopo, v kateri je bife. Iz lope pride DEBELA DEKLCA in prinese na pladnju bokal vina n kozarce.

DEBELA DEKLCA: Nedolžnega se delaš, Geronimo, ti mogoče misliš, da si nedolžen, ampak nisi!

GERONIMO: Muca, čakaj, kako sem ti govoril? Plašek, pardon, ekskuze mua, plašček moj, ti mi boš rekla, da nisem nedolžen? Oprosti, a si pijana?

DEBELA DEKLCA: Dobro veš, o čem govorim.

LONGA: (v offu) On se ne dela nedolžnega, on se dela neumnega.

LONGA in ŠTANGI se usedeta za sosednjo mizo.

ŠTANGI: Neumnega se delaš, Geronimo, to je tisto.

LONGA: Saj, drugače si krasen človek, ampak neumnega se delaš.

ŠTANGI: Slovenija ti kot pripadniku plemena Navaho reže kruh, naše babe te imajo rade, lahko piješ in v vinu iščeš Manituja, Vojc je bil zmeraj korekten do tebe ...

LONGA: Vojc je rekel, da ta dva ne smeta izvedet, kje je!

Neprijetna tišina.

LONGA: Da si ne boste mislili, Božo, midva s Štangijem sva bila lansko leto skupaj z Geronimom v Ameriki, pri njegovem plemenu. Pridem v šotor, pa vstaneta dva ogromna Indijanca, ampak res popolnoma pijana. Pozdravimo se in onadva se spet takoj usedeta.

ŠAHIST: Šah!

GERONIMO: Jaz vem, kje je Vojc.

DRUGI MOŽ: To me zanima.

GERONIMO: Dve želji imam.

DRUGI MOŽ: Poslušam.

GERONIMO: Jaz nisem Geronimo. Geronimo je bil poglavar Apašev. Jaz sem iz plemena Navaho.

DRUGI MOŽ: Imaš ameriški potni list?

GERONIMO: Ja. Moje pleme se je na posvetu poglavarjev odločilo, da mi da sredstva, da se povzpnem na Mount Everest in na vrh zapičim našo zastavo, simbol plemena Navaho. Zdaj pa nimam zadosti sredstev in nabiram prispevke.

PRVI MOŽ: Na Triglavu si že bil?

GERONIMO: Na Ratitovcu sem bil že dvakrat, Longa me je peljal.

LONGA: Tudi na Mojstrovko sva šla, po Hansovi smeri.

DRUGI MOŽ: Jaz sem načelno za. Še eno željo imaš.

GERONIMO: Rad bi pomagal Ani. Fanta ima pri vojaki v Avganistanu, pa bi ga rada obiskala.

ANA: Bravo, Geronimo!

DRUGI MOŽ: Ana, je to res?

ANA: Res je in zelo lepo je, da si to povedal, Geronimo.

Od bifeja pride DEBELA DEKLCA in na pladnju prinese dva bokala vina.

DEBELA DEKLCA: Meni si rekel, Geronimo, da si hajoka. Hajoko imajo vsi radi, celo pleme, ampak vse, kar naredi hajoka, naredi narobe in nazadnje tragično konča.

GERONIMO: Jaz sem za Vojca rekel, da je hajoka.

DRUGI MOŽ: Zakaj, a je kaj narobe z njim?

PRVI MOŽ: Kakšen pa je?

GERONIMO: Neviden bi rad bil.

Bela peščena cesta sredi smrekovega in jelkovega gozda, po njej pa v sončni senci stopa 385 statistov v poštarskih uniformah iz Murine kolekcije. Vsak od njih stiska v dlani časopis Nedelo.

STATISTI: Današnji umetnik je histeričen, to je Nietzsche ^{že} ~~je~~ zdavnaj rekel, preden si je jajca spekel!

Pridejo ven iz gozda in korakajo sredi travnikov in poljan, pod svobodnim soncem. V bližini je kmetija.

STATIST št. 283: Moment!

STATIST št. 283 steče iz kolone proti kmetiji, čez travnik in sadovnjak, zadaj na dvorišče, kjer stara MAMKA trosi koruzo kuram.

MAMKA: Na, civa, na! Na, civa, na, na!
na, civa, na, na!

STATIST št.283: Nedelo sem vam prinesel,
Borštnarjeva mati!

MAMKA: O, hvala lepa!

Statisti korakajo mimo polja, na katerem
KMET z volom orje njivo krompirja.

STATISTI: Človek je bitje na dveh nogah
in nehvaležno, je rekel Dostojevski!

STATIST št. 122: Moment!

STATIST št. 122 steče iz kolone in
priteče do KMETA na njivi.

STATIST št. 122: Dober dan, Medvedov
ata, Nedelo sem vam prinesel!

STATISTI hodijo čez s soncem obsijano
dobravo.

STATISTI: Tam, kjer murke cvetó, tam,
kjer ptički pojó, v lepi dragi, tam, kjer
encijan plav, ves prešerno bahav, nežno
vabi ...

Večer pada, sonce zahaja. Vrhovi smrek na
rožnatem nebu in tista posebna svetloba na
travnikih in poljanah. Po cesti hodi 385
STATISTOV.

STATISTI: Danes ob devetih zvečer
generalka za Sužnja akcije!
Pridite vsi!
Himnična komedija gospoda Ribiča!
Suženj akcije!

Iz gozda se prikaže že znana nam bela limuzina in v hitri vožnji pušča za sabo bel oblak prahu, medtem ko se bliža STATISTOM. STATISTI se brž postavijo v špalir in limuzina z nezmanjšano hitrostjo šine mimo in izgine za obzorjem.

STATISTI: Vsi so prihajali, njega ni b'lo ...

Kmečka hiša na hribu, z veličastnim razgledom. Iz limuzine izstopijo PRVI MOŽ, DRUGI MOŽ, GERONIMO in ANA. GERONIMO gre z odločnimi koraki za hišo, vsi drugi mu sledijo. Pod košato lipo sedi VOJC, na leseni mizi ima pred sabo bokal vina, kruh in panceto. Strmi v nebo, čez katero se vlečejo rožnati oblaki.

VOJC: O, živjo! Nisem vas slišal, o, Božo, pozdravljen, o, Lojze, živjo, živjo Ana, živjo, Geronimo, usedite se, usedite se ... Poglejte, a ni to lepo?

Vsi brez besed strmijo v gozdove, temno zelena polja, planjave in hribe, nad katerimi se vlečejo rožnati oblaki.

VOJC: Jutri letim v Bruselj, veš, Božo.

PRVI MOŽ: S cessno? Boš sam letel?

VOJC: Mhm. Narežite si panceto, kozarci so v hiši. To hišo mi je zapustil gospod Ribič.

Ne vem, no, jaz pridem med vas samo zato, da se lahko napijem. V Bruslju sploh nima smisla, da pijem.

No, jasno, mero imam.

Lojze, triintrideset let imam, letim na krilih svoje cessne, izpolnil sem svojo deško željo in si kupil avtodom, ampak jaz nisem Jezus, daleč od tega. Nisem.

PRVI MOŽ: Saj nihče tega ne zahteva od tebe.

VOJC: Vem. Mogoče niti gospod Ribič tega ni zahteval od sebe. Ampak, dal nam je gledališče, veš, da smo bili dvakrat zapored prvi na državnem tekmovanju amaterskih gledališč? Božo, jaz sem že pri petih letih poslušal Beethovnovе kvartete! Vse to nam je dal gospod Ribič. Imeli smo tekmovanje za najboljši vrt! Balinišče nam je dal!

DRUGI MOŽ: Saj, balinišče si zdaj ...

VOJC: Vem. Daj mi papirje, da podpišem.

PRVI MOŽ takoj potegne papirje iz aktovke.
VOJC podpisuje enega za drugim.

NOČ

MARGARETA, v opravi hčere Hajlea Selasieja,
JOŽE, v opravi cesarja Hajlea Selasieja in
ŠEPETALKA, vsa v črnem, s feredžo na glavi,
sedijo za mizo v šahovskem klubu. Le za tremi
mizami šahirajo, s pomočjo nočnih luči na
mizah. ŠEPETALKA prižiga in ugaša luč, ki jo
ima pritrjeno okrog čela, pod feredžo.
ŠEPETALKA vstane in hodi med mizami, z
izbočenim trebuhom, saj ima spodaj notno stojalo,
na katerem leži knjiga.

Za sosednjo mizo sedi GREGOR in
ob razsvetljava nočne lučke hlastno
piše v notes.

GREGOR: (v offu) Ko opazujem
navdušene obraze amaterskih
igralcev, na primer Jožeta ...

GREGOR strmo pogleda JOŽETA,
potegne dim iz cigarete, odpije požirek
kave in potem hlastno piše naprej.

GREGOR: (v offu) ki sedi pred mano
v kostumu cesarja Hajlea Selasieja ...

V tistem trenutku mu zazvoni mobi.
GREGOR prisloni mobi k ušesu.

GREGOR: Reci. Kje si, pred gostilno?
Samo na levo in sto metrov naravnost
in si tukaj.

GREGOR odloži mobi in potegne dim
iz cigarete in piše naprej.

GREGOR: (v offu) Selasieja ... si
moram priznati, da mi je žal, ker ne
morem ostati, ne to se rima ... Pa naj
se rima! Ne morem ostati na generalki
za himnično komedijo pod nebesnim
svodom; to je v redu, ja. Gospodična,
plačam!

Od bifeja pride k njegovi mizi DEBELA
DEKLCA, hkrati v park pripelje avtomobil
in dvakrat pomežikne z lučmi.

DEBELA DEKLCA: Osemdeset centov.

GREGOR: Izvoli.

DEBELA DEKLCA: Hvala.

GREGOR pobere z mize beležko, svinčnik
in cigarete ter, medtem ko odhaja proti
avtomobilu, pomaha vsem skupaj.

GREGOR: Se vidimo na premieri!

ŠEPETALKA: Na svidenje!

GREGOR pride do avtomobila, odpre
vrata in jih zaloputne za sabo. Avtomobil
izgine v noč.

Avtomobil vozi čez most, v ozadju izginjajo luči mesteca. FOTOGRAF šofira, GREGOR sedi poleg njega.

JOŽE: Kdo je bil to?

ŠEPETALKA: Novinar!

FOTOGRAF: Ti, pridem tja, se postavim za grmovje in čakam, kdaj se bo pripeljal mimo na kolesu. Čez poture mi kapne: nikjer nikogar, jaz pa se skrivam za grmovjem!

GREGOR: Pa se je pripeljal?

FOTOGRAF: Seveda se je, zamujate, zamujate, sem rekel, pa se je samo smejal, saj me že pozna.

GREGOR: Pri mesarju si bil?

FOTOGRAF: Mesarja sem fotografiral, ja. Si ti že bil pri psihiatru?

GREGOR: Kje pa ima čas! Jutri bom šel, mogoče ...

Avtomobil drvi po avtocesti, mimo razsvetljene črpalke.

FOTOGRAF: (v offu) Kaj pa tista tamala? Bi se res rada slikala za Playboy?

GREGOR: (v offu) Tista tamala je Velika tamala, vsaj zame. Ona ima zdaj druge načrte.

FOTOFRAF: (v offu) Kakšne?

GREGOR: (v offu) Visokoleteče.

DAN

Cessna v letu čez jasno, sončno nebo.
Spodaj se zlato leskečejo okna in strehe
Bruslja.

VOJC: (v offu) Pozvonimo, pozvonimo,
akcija, akcija, transakcija, transakcija.
Drobno delo, dobro delo, dobro je
nadrobno, vozi avto, vozi avto!

VOJC sedi v pilotski kabini, z očali ali
brez njih, in si prepeva pesem. Pod njim
Bruselj.

VOJC: All I need is dream, dream,
dream, dream ...

ANA v montaži, ali pa ne, stoji z enim
od najgorših slovenskih vojakov Zveze
NATO. To je njen fant. Poljubljata se.
V ozadju velikanske avganistanske gore.

GERONIMO, v montaži, ali pa ne, pripleza
na vrh Mount Everesta. In razširi roke. In
nato zapiči v sneg zastavo, simbol plemena Navaho.